

ZORA
ANJA
COCQUYT **EN** **MET ILLUSTRATIES VAN**
PIETER FANNES
MIRA

HÉ JIJ!

Ik ben Mara, ik ben vijftien jaar en ik heb autisme. Even geleden vroeg Anja mij of ze wat vragen mocht stellen, over leven met autisme. Wat ik zou doen als zo'n leuke Zora mij zou helpen? Enthousiast aten we koekjes en babbelden we. Anja begon te schrijven en ik deed wat ik graag doe: circus.

Toen Anja het verhaal af had, mocht ik het eerst lezen. Wanneer ik het boek uit had, was ik heel gelukkig met het resultaat. Er zat heel wat Mara in Mira.

Ik voelde mij heel trots: op Anja die dit verhaal tot leven bracht. Op Zora, die nu al heel veel mensen helpt. Op Mira, die een beetje mijn tweelingzus is. En ook op mezelf! Ik keek naar wat ik allemaal al had gedaan en bereikt. Een hele hoop bergen en dalen. Mooie momenten en minder mooie.

Maar daarin ben ik niet alleen, ook Mira, andere mensen en waarschijnlijk ook jij hebben goede en slechte dagen. Ik denk iedereen een beetje.

De mooie momenten zijn om van te genieten, om blijheid te voelen. In de mindere momenten kunnen we allemaal een Zora voor elkaar zijn. Want steun helpt echt!

Het is een eer hieraan mee te werken. Zora is een superproject dat nog heel wat mensen zal helpen. Nu wil ik jou nog heel veel leesplezier wensen. Mira en Sem nemen je verder mee in dit Zora-avontuur!

Geniet ervan!

Mara (of was het nu Mira?)

KNIPOGEN

Op slot. Ook dat nog! Mira schopt tegen de schoolpoort. Nu moet ze die stomme speelplaats opnieuw over. Ze kijkt om zich heen. Als ze links gaat en even doorstapt, komt ze bij de andere uitgang. Moet lukken. Ze klemt haar tanden op elkaar en zet het op een lopen.

‘Mira!? Wacht!’

Niks van. Ze moet hier weg. Nu!

Met grote passen beent ze naar huis. Ze dropt haar tas bij de voordeur en haalt haar sleutelbos uit haar broekzak. Het ding glipt tussen haar trillende vingers. Haar voet schiet uit en het balletje met de drie sleutels vliegt door de lucht. Met een grote boog verdwijnt de sleutelbos tussen de staven van het rioolrooster. Een doffe plons. Ze snelt erheen en laat zich op de grond zakken. Met haar twee handen sleurt ze aan de staven, maar het deksel zit muurvast. Mira laat los en loopt naar de voordeur. Ze gaat zitten en slaat haar armen om haar benen. Ze wiegt.

‘Heb jij het niet koud hier?’

Mira herkent de bruine schoenen van Tommie, de buurman. De bizarre buurman die zelden met mensen praat en nooit bezoek krijgt. De buurman die nooit slaapt en altijd in de weer is.

De schoenen draaien en stappen weg. Ze hoort gerammel in Tommies garage.

Mama lacht daar vaak om. 'Waarom heeft die man eigenlijk een huis? Hij is altijd in zijn garage.'

De schoenen komen terug.

'Hier,' zegt Tommie, 'een trui.' Hij dropt ze naast haar. Het is inderdaad bitterkoud, maar ze kan die trui

onmogelijk aandoen. Ze is niet gek! Het is vandaag 21 maart. Lente dus. Daarom liet ze vanmorgen haar dikke jas aan de kapstok hangen en trok ze haar rode sandalen aan. Zo hoort het in de lente. Dat leerde ze al in de eerste kleuterklas.

‘Wil je een tas thee? Daar warm je vast van op’, zegt Tommie zacht.

Mag ze thee drinken in de lente? Ja, dat mag. Warme drankjes mogen zelfs in de zomer. Ze neemt de trui en staat op. Langzaam loopt ze naar de garage.

‘Ga zitten, ik zet water op.’ Tommie verdwijnt achter een grote, grijze, metalen kast. Naast de kast staat een oude sofa waarin een hoofdkussen en een deken liggen. Slaapt Tommie hier?

Ze hoort allerlei ‘keukengeluiden’. Stromend water, glazen die tegen elkaar stoten... Zit er een keuken verstopt achter die kast? Dan heeft mama misschien wel gelijk. Tommie heeft helemaal geen huis nodig bij deze garage. Ze zoekt een tafel om de trui op te leggen. Tafels genoeg, maar ze liggen stuk voor stuk bedolven onder materiaal. Schroevendraaiers, verfborstels, passers, kniptangen, tekenbladen en massa’s boeken. Ze neemt het bovenste boek van de dichtstbijzijnde tafel en leest de titel: *Leven als een robot*. Het boek eronder: *Wat als de wereld je bang maakt?*

‘Voilà, het water kookt. Is gemberthee goed?’

‘Ja, met wat suiker, asjeblieft.’

Tommie verdwijnt weer achter de kast.

Mira legt het boek terug op de stapel, gaat op de bank zitten en legt de trui naast zich. Voor haar staat een houten krat met daarop een vreemd bakje. Het lijkt op een bakje van een PlayStation, maar het is toch net iets anders. Ze schuift wat naar voren en pakt het. Geen tv of ander beeldscherm te zien hier. Waarvoor zou dat ding dienen? Met duim en wijsvinger neemt ze het lange witte staafje vast. Net als ze eraan wil draaien verschijnt Tommie.

‘Gemberthee voor mevrouw’, lacht hij.

Mira legt het bakje terug en neemt de thee van Tommie over. ‘Dank je wel.’

Tommie komt op een stoel bij haar zitten. ‘Laat het je smaken.’

Mira drinkt en zwijgt.

Tommie kijkt en zwijgt.

Zo zitten ze daar. Minutenlang.

Het gebeurt niet vaak, denkt Mira, dat mensen gewoon zwijgen. Meestal willen ze én praten én drinken tegelijk. Daar wordt ze zenuwachtig van. Als haar thee op is, zet ze de lege beker naast het fake PlayStation-bakje en staat op. ‘Dank je wel,’ zegt ze stil.

‘Graag gedaan, meid. Kom gerust nog eens langs. Het is niet ver hé?’ Tommie knipoogt.

Een knipoog betekent dat iets grappig of vrolijk bedoeld is. Heel handig dus om grapjes te herkennen.

Zelf kan ze helemaal niet knipogen. Ze probeerde het al vaak. Noppes. Als ze haar ene oog dichtknijpt, doet het andere sowieso mee.

Nu... dat is niet erg, want ze vertelt nooit grapjes. Dus hoeft ze helemaal niet te knipogen. Ze knikt naar Tommie en vertrekt. Knikken kan ze wel.

GEWOON

‘Dit kan zo niet verder, Thijs’, zegt mama. ‘Ze gaat eraan kapot.’

‘Wat moet ze dan?’ Papa haalt zijn schouders op. ‘We kunnen haar toch niet thuishouden? Ze is leerplichtig! We hebben het er al zo vaak over gehad.’

‘Leerplicht kan me gestolen worden! Wat zijn we met leerplicht als ons kind elke dag van school wegrent?’ Papa schudt zijn hoofd. ‘Ik weet het niet, liefje. We doen alles wat dokter De Vries ons aanraadt, we begeleiden Mira zo veel we kunnen. Alle leerkrachten staan steeds voor haar klaar en doen hun uiterste best. Toch blijft ze wegrennen.’

Mira zit bovenaan de trap. Ze wiegt en luistert.

‘Misschien moeten we andere hulp overwegen, liefje.’ Papa’s stem klinkt schor. Mira voelt een rilling over haar rug lopen. ‘Die andere school kan haar wellicht beter opvangen. Daar kán ze zelfs niet weglopen.’

Mira weet over welke school ze het hebben. Toen ze er vorig jaar met mama en papa een kijkje ging nemen, wist ze meteen dat ze daar niet thuishoorde. Ze ging nog liever dood dan daar weggestopt te worden zoals een dier in het asiel.

‘Daar kunnen ze je geven wat je nodig hebt, Mira,’ had mama gezegd, ‘en je hebt net iets anders nodig dan de meeste kinderen.’

‘Ik ben niet anders! Ik ben gewoon Mira!’ Ze had het wel twintig keer geroepen, luider en luider. Nu weet ze het niet meer. Ze is wel anders. En ja, ze is Mira. Maar hoe hard ze ook haar best doet, ze weet niet wat ze moet doen om ‘gewoon’ Mira te zijn.

In de keuken is het nu stil. Normaal gezien gaat ze dan naar bed. Vanavond niet. Daar is ze te zenuwachtig voor. Morgen hebben ze een afspraak met dokter De Vries. Iedereen gelooft dat die dokter haar kan helpen. Iedereen behalve zij.